

РЕШЕНИЕ

№ 3152

гр. София, 14.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Георги Ст. Чехларов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20221100506925 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 20015144 от 21.02.2022 г., постановено по гр.д. № 27751/2020 г. на СРС, 155 състав, е признато за установено по предявения от „М.-Г.-****“ ЕООД, с ЕИК ****, срещу „Е.Б.“ ЕООД, ЕИК ****, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД във връзка с чл. 327, ал. 1 ТЗ, че „Е.Б.“ ЕООД дължи на „М.-Г.-****“ ЕООД сумата от 3 168 лв. за главница, дължима по фактура от 27.07.2018 г. за предоставени услуги с бобкат и мини багер, със законната лихва върху главницата от 06.11.2019 г. до окончателното изплащане на вземането. Със същото решение е признато за недоказано на основание чл. 194, ал. 2 във връзка с чл. 193, ал. 2 от ГПК, направеното от ответното дружество „Е.Б.“ ЕООД оспорване автентичността на подписа, положен за представител на ответника във фактурата от 27.07.2018 г.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ответника „Е.Б.“ ЕООД, в която се твърди, че по делото не се доказало при условията на пълно и главно доказване наличие на облигационно правоотношение между страните, като липсвало и сключен писмен договор. Твърди се, че липсвало и уговорена цена, а депозирания фактура с посочена стойност не установявала сключването на договор за услуга с предмет посочената цена. Въззивникът сочи, че не е осчетоводил процесната фактура, а единственото доказателство

за наличието на облигационно правоотношение били показанията на разпитания свидетел, които обаче не следвало да се кредитират, тъй като свидетелят бил дългогодишен служител на ищцовото дружество и син на неговия управител. Отделно се поддържа, че за някои обстоятелства свидетелят дал подробни показания, но същевременно не си спомнял нито едно име на работник или служител на ответното дружество. Моли се за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен, като бъдат присъдени и стоените разноски.

В срока по чл.263,ал.1 ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника „М.-Г.-****“ ЕООД. В о.с.з. процесуалният представител на дружеството оспорва подадената въззивна жалба и моли да бъде потвърдено решението на първоинстанционния съд.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно, но е частично недопустимо.

С отговора на исковата молба ответникът е оспорил представената фактура №*****/27.07.2018 г., с издател „Е.Б.“ ЕООД и получател „М.-Г.-****“ ЕООД, с твърдение, че в същата не е изпълнен подпис от управителя на ответното дружество Н.З. към датата на издаването ѝ, като липсва оспорване по отношение изпълнения подпис за ищцовото дружество. В самата фактура в графата „съставил“ е изписано името на управителя на ищцовото дружество В.А., след което е изпълнен подпис. В графата „получил“ е изписано името на Н.З., след което няма изпълнен подпис. В проведеното о.с.з. от 16.02.2021 г. пред първоинстанционния съд процесуалният представител на ищцовото дружество адв. П. е заявил, че ще се ползва от оспорената фактура, както и че подписът, положен върху фактурата, е на управителя на ищцовото дружество. С протоколно определение от същата дата районния съд е открил производство по оспорване истинността на подписа, положен за представител на ответника във фактура от 27.07.2018 г. Съдът намира, че в конкретния случай изобщо не са били налице предпоставките за откриване на производство по чл.193,ал.2 ГПК, поради което и произнасянето в тази част на първоинстанционния съд е недопустимо. От една страна, подпис в графата за представител на ответното дружество изобщо не е полаган в процесната фактура, т.е. липсва годин обект за оспорване, като ищецът изрично поддържа твърдение, че фактурата е подписана единствено от управителя на дружеството В.А.. Идентично е твърдението на ответника, заявено с отговора на исковата молба, поради което и между страните не е имало никакъв спор, че фактурата не е подписана от управителя на ответника Н.З., т.е. липсва всякакъв правен спор относно

авторството на положения във фактурата подпис. Ето защо и откриването на производство по реда на чл.193 ГПК в случая е извършено в нарушение на процесуалния закон и при липса на изрично уредените предпоставки в чл.193 ГПК, поради което и в тази част решението се явява недопустимо и следва да бъде обезсилено.

По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Съдът намира, че при разглеждане доводите за неправилност на решението, следва да се посочи правилната правна квалификация на иска - чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД вр.чл.286,ал.1 ТЗ. На основание чл. 6, ал. 2 ГПК, съдът е обвързан от предмета и обема на търсената защита, посочени в исковата молба. Определянето на правната квалификация на иска е задължение на съда, който изхожда от изложените в обстоятелствената част на исковата молба фактически твърдения, които формират основанието на предявения иск, и от заявения петитум /в този смисъл и Решение № 121 от 17.11.2021 г. на ВКС по гр. д. № 4630/2019 г., IV г. о., ГК/. В случая основанието на претенцията е твърдение за наличие сключен договор за извършени строителни услуги, по който ищецът е изпълнил и за ответника е възникнало задължение за заплащане на договореното възнаграждение. Нито в заявлението за издаване на заповед за изпълнение, нито в исковата молба се съдържа твърдение за сключен договор за покупко – продажба. Ето защо и дадената правна квалификация от първоинстанционни съд /чл. чл. 327, ал. 1 ТЗ – търговска продажба на стоки/ не съответства на спорното право. Същевременно неправилната правна квалификация на съда в случая няма за последица недопустимост на постановеното решение, доколкото съдът се е произнесъл по фактите, включени във фактическия състав на иска.

В исковата молба се твърди, че между страните били налице търговски отношения, по силата на които ответното дружество възложило на ищцовото извършване на изкопни работи с машини бобкат и мини багер на строителен обект, находящ се в гр. София, кв. „Бояна“. Също така твърди, че ищецът извършил възложената услуга, за което издал фактура на 27.07.2018 г. на стойност 3 168 лв., която била предоставена на ответника за плащане, но не била заплатена.

По делото е представена фактура № *****/27.07.2018 г., с издател „Е.Б.“ ЕООД и получател М.-Г.-***** ЕООД, на стойност 3 168 лв. с ДДС с основание: услуга с бобкат и услуга с мини багер. Фактурата е подписана

единствено от управителя на ищцовото дружество В.А., но не и от представител на ответника.

Изготвената СЧЕ установява, че фактурата е осчетоводена от ищеца, но не е осчетоводена от ответника.

Спорен между страните е въпросът дали между тях е съществувало валидно облигационно правоотношение по силата на сключен неформален договор за изработка, респективно обстоятелството дали ищецът е изпълнил възложената с договора работа и в тази връзка налице ли е основание за заплащане на процесната сума.

Договорът за изработка е консесуален и неформален, доколкото законът не поставя изискване за спазване на определена форма, като е достатъчно страните да постигнат съгласие относно съществените елементи на договора. В конкретния случай съдът приема, че същите са договорили устно вида и обема на възложената работа, което се извежда от показанията на свидетеля М.А. – служител на ищцовото дружество и син на управителя В.А.. Същият свидетелства, че работи в ищцовото дружество като шофьор и оператор на пътно – строителни машини, като през 2018 г. работили с ответното дружество и извършили изкопни работи заедно със свой колега около къща в кв. Бояна за полагане на хидроизолация. Сочи, че работили около 6 дни на обекта, като последният ден дали на техническия ръководител при ответното дружество фактурата.

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетеля като последователни, логични и обективни, доколкото са дадени от лице, пряко участвало в извършването на услугата, за която се претендира заплащане в рамките на настоящото производство. От показанията на свидетеля се установява, че работата е изпълнена от ищеца във връзка със сключен между страните договор за изработка при уговорено възнаграждение в размер от 3 168 лв. с ДДС /съобразно издадената фактура/, като с оглед липсата на релевиращи възражения срещу изработеното, същата следва да се счита и за надлежно приета по смисъла на чл. 264, ал. 3 ЗЗД, поради което на основание чл.266 ЗЗД поръчващият дължи на изпълнителя уговореното възнаграждение. При доказателствена тежест за ответника, до приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция, същият не е ангажирал доказателства за извършено плащане на претендираната от ищеца главница в размер на 3 168 лв., представляваща дължимо възнаграждение по процесната фактура, поради което предявеният иск е основателен.

С оглед изложеното съдът намира, че следва да потвърди обжалваното решение по отношение произнасянето по предявения иск като правилно като краен резултат и при обективизиране на коректната правна квалификация на предявения иск.

По разностките:

На основание чл. 78, ал.3 ГПК въззиваемият има право на разноси, но не претендира такива.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 20015144 от 21.02.2022 г., постановено по гр.д. № 27751/2020 г. на СРС, 155 състав, в частта , в която е признато за недоказано на основание чл. 194, ал. 2 във връзка с чл. 193, ал. 2 от ГПК, направеното от ответното дружество „Е.Б.“ ЕООД оспорване автентичността на подписа, положен за представител на ответника във фактурата от 27.07.2018 г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20015144 от 21.02.2022 г., постановено по гр.д. № 27751/2020 г. на СРС, 155 състав, в частта, в която е признато за установено по предявения от „М.-Г.-****“ ЕООД, ЕИК ****, срещу „Е.Б.“ ЕООД, ЕИК ****, иск, че „Е.Б.“ ЕООД дължи на „М.-Г.-****“ ЕООД, ЕИК ****, на основание 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД вр.чл.286,ал.1 ТЗ, сумата от 3 168 лв. главница, дължима по фактура от 27.07.2018 г. за предоставени услуги с бобкат и мини багер, ведно със законната лихва върху главницата от 06.11.2019 г. до окончателното изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение от 11.11.2019 г. по ч.гр.д. № 63947/2019 г. на СРС, 155 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____